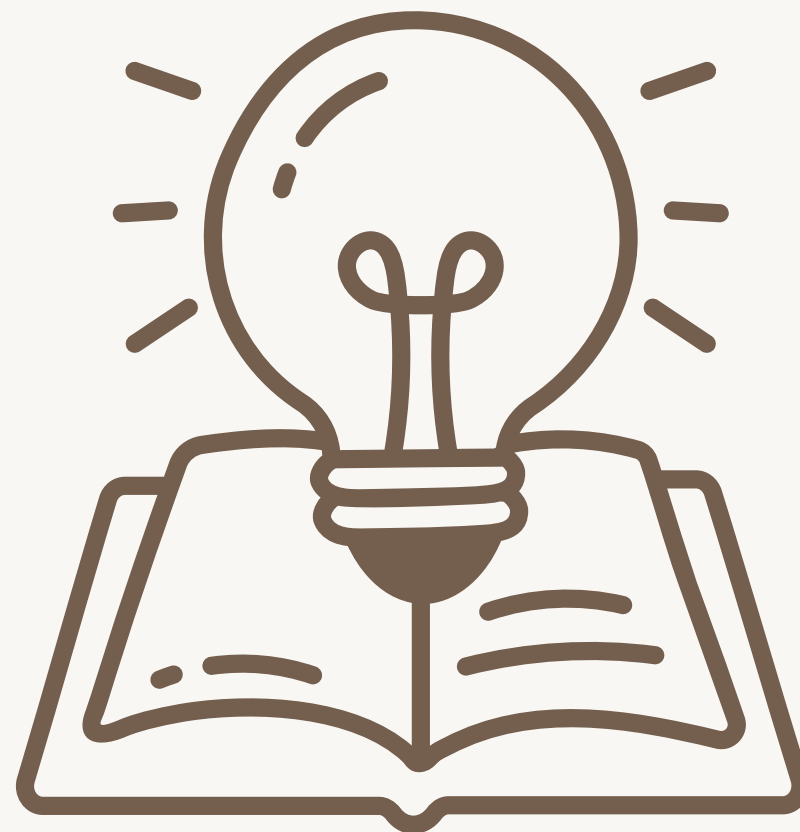

บทที่ 3 ความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับประกันภัย

บรรยายโดย: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.हरषा คล้ายจันทร์พงษ์

หัวข้อเนื้อหาประจำบท

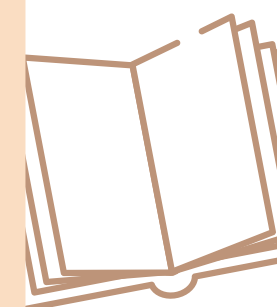
1. ความเป็นมาของการประกันภัย
2. ความหมายของการประกันภัย
3. ความสำคัญของการประกันภัย
4. ขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการประกันภัย
5. ประโยชน์ของการประกันภัยในทางเศรษฐกิจ สังคม
6. บุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำประกันภัย
7. การประกันภัยและการพนัน

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการประกันภัย

การจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันภัยจะต้องรู้ที่มาประวัติความเป็นมาก่อนเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจว่าผู้ใดเป็นผู้ริเริ่ม เกิดในสมัยใดและที่ใด สำหรับประเทศไทยมีวิวัฒนาการ การประกันภัยมาอย่างไร การประกันภัยมีที่ประเภท วิธีการที่สามารถช่วยได้ในการจัดการความเสี่ยงภัยที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง คือ การประกันภัย (insurance) ซึ่งหลักของการประกันภัยจะต้องเป็นความเสี่ยงภัยที่เอาประกันภัยได้และจะต้องอาศัยข้อมูลและสถิติของการเกิดความเสียหายของหน่วยเสี่ยงภัยอื่น ที่คาดว่าจะมีความคล้ายคลึงกับหน่วยเสี่ยงภัยที่บริษัทจะให้ความคุ้มครอง เป็นสัญญาที่โดดเด่นคือในบางเรื่องจะไม่เหมือนกับสัญญาโดยทั่วไปและการประกันภัยยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยผู้เอาประกันภัยบริหารความเสี่ยงภัยในการบรรเทาการสูญเสียทางการเงิน

ความเป็นมาของการประกันภัย

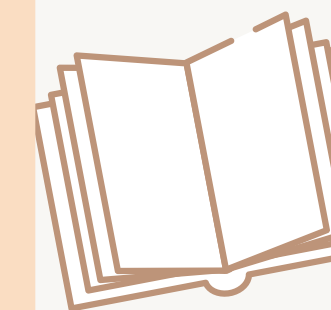

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

การเริ่มต้นมีการประกันภัยเป็นครั้งแรกเมื่อใดนั้นแม้ไม่สามารถระบุจุดเริ่มต้นของการประกันภัยได้แน่ชัด แต่ตำราต่างๆ บันทึกไว้คล้ายคลึงกันว่า เกิดจากความต้องการลดความเสี่ยงและความเสียหายจากการค้าขาย โดยเฉพาะการขนส่งสินค้าทางไกลในอดีต

การเดินทางในสมัยก่อนต้องเผชิญกับภัยอันตรายมากมาย ทั้งจากโจรผู้ร้าย ภัยธรรมชาติ และข้อจำกัดของยานพาหนะ ทำให้การขนส่งสินค้ามีความเสี่ยงสูง เพื่อบรรเทาความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น จึงมีการริเริ่มธุรกิจประกันภัยขึ้น เพื่อช่วยกระจายความเสี่ยงและชดเชยความเสียหายให้แก่พ่อค้า

จากบันทึกของ มุกดา โควกกุล (2541), อโนทัย ตริวานิช (2539) และ สากล ธนสัตยาวิบูล (2540) ชี้ให้เห็นถึงพัฒนาการของการประกันภัยที่มีความคล้ายคลึงกันทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศได้ดังนี้

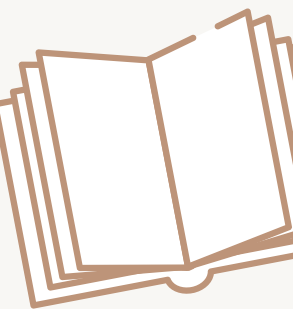

ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

ประเทศกรีกในสมัยนั้น ชาวกรีกโบราณได้รับแนวคิดการค้าจากชาวบาบิโลเนียและชาวฟินีเซียน พัฒนาเป็นสัญญาทางการค้ารูปแบบใหม่ เรียกว่า "**สัญญาบอตตอมรี่**" (Bottomry) สัญญานี้ช่วยให้เจ้าของเรือสามารถกู้ยืมเงินโดยใช้เรือหรือสินค้าเป็นหลักประกัน หากเรืออัปปางหรือสินค้าสูญหาย เจ้าของเรือไม่ต้องรับผิดชอบหนี้ ต่อมา สัญญาบอตตอมรี่ ได้พัฒนาเป็น "**สัญญาเรสปอนเดนเทีย**" (respondentia) ซึ่งใช้สินค้าแทนเรือเป็นหลักประกันได้ สัญญาทั้งสองแบบมีการคิดดอกเบี้ย ซึ่งถือเป็นต้นแบบของ "**ค่าเบี้ยประกัน**" (Premium) ในปัจจุบัน นับเป็นจุดเริ่มต้นของการประกันภัยทางทะเล โดยมีการจัดตั้งสถาบันประกันภัยทางทะเลขึ้นในกรุงเอเธนส์ การค้าทางทะเลของกรีกโบราณเฟื่องฟู สัญญาบอตตอมรี่และเรสปอนเดนเทีย ช่วยลดความเสี่ยงให้กับเจ้าของเรือและส่งเสริมการค้าระหว่างเมือง การคิดดอกเบี้ยเป็นค่าตอบแทนความเสี่ยง นำไปสู่การพัฒนาการประกันภัยทางทะเลในรูปแบบที่เรารู้จักกันในปัจจุบัน

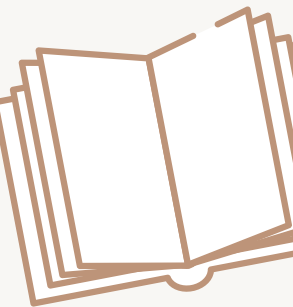

ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

สาธารณรัฐอิรัก การประกันภัยในอิรักมีต้นกำเนิดเมื่อ 5,000 ปีก่อนในอาณาจักรบาบิโลน พ่อค้าใช้ทาส/ลูกจ้างเร่ขายสินค้า แต่พวกเขาไม่มีส่วนได้เสีย จึงขาดแรงจูงใจ ต่อมาจึงเปลี่ยนมาใช้พ่อค้าเร่ (traveling sale man) (พ่อค้าเร่สมัยนั้นเรียกว่า dramatha แปลว่า คนตีกลอง) โดยพ่อค้าเร่ต้องมอบทรัพย์สิน ครอบครัว เป็นหลักประกัน หากหนีหายหรือถูกปล้น พ่อค้าเจ้าของสินค้าจะรับทรัพย์สินทั้งหมด พ่อค้าเร่ไม่พอใจเงื่อนไขนี้ จึงมีการเจรจาใหม่ หากสินค้าเสียหายโดยไม่ใช้ความผิดของพ่อค้าเร่ พ่อค้าเจ้าของสินค้าจะไม่สามารถรับทรัพย์สินและครอบครัวของพ่อค้าเร่ได้ ข้อตกลงนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการประกันภัยในสมัยโบราณ

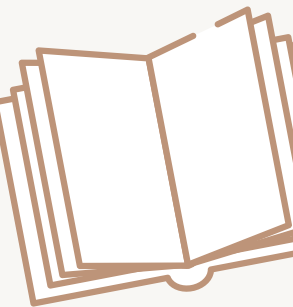
ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

สาธารณรัฐประชาชนจีน การประกันภัยในจีนเริ่มต้นเมื่อราว 3,000 ปีก่อนคริสตกาล พ่อค้าชาวจีนใช้แม่น้ำแยงซีเกียงขนส่งสินค้า แต่ด้วยกระแสน้ำเชี่ยวกราก ทำให้เรืออัปปางบ่อยครั้ง เพื่อลดความเสียหาย พ่อค้าจึงนำหลักการประกันภัยมาใช้ ประกันภัย (กฎการเฉลี่ย) โดยกระจายสินค้าของแต่ละคนไปไว้บนเรือหลายลำ เช่น มีเรือ 100 ลำ พ่อค้า 100 คน แต่ละคนจะแบ่งสินค้าของตนใส่เรือละ 1 ห่อ หากเรืออัปปาง 1 ลำ แต่ละคนจะเสียหายเพียงเล็กน้อย

วิธีนี้ช่วยกระจายความเสี่ยงจากการที่พ่อค้าคนเดียวต้องแบกรับความเสียหายทั้งหมดหากเรือของตนอัปปาง

ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

ทางด้านการประกันชีวิตนั้น แม้ว่าการประกันชีวิตจะไม่มีหลักฐานที่แน่ชัดว่าเริ่มขึ้นเมื่อใด แต่ก็มีเค้าโครงแนวคิดที่คล้ายคลึงกันปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอัมมูราบี ซึ่งมีการกล่าวถึงแผนการสะสมเงินรายปี นอกจากนี้ ในสมัยกรีกและโรมันโบราณ ยังมีวิธีการช่วยเหลือด้านงานศพโดยการบริจาคเงิน รวมถึงการจัดตั้งสมาคมรับประกันในหมู่ทหาร ซึ่งสมาชิกที่เสียชีวิตจะได้รับเงินช่วยเหลือ และสมาชิกที่ยังมีชีวิตจะได้รับเงินบำนาญเมื่อถึงวัยชรา นอกจากนี้ ยังมีโบสถ์ที่ให้บริการเงินกู้แก่สมาชิกภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการกู้ยืมเงินตามธรรมเนียมประกันชีวิต

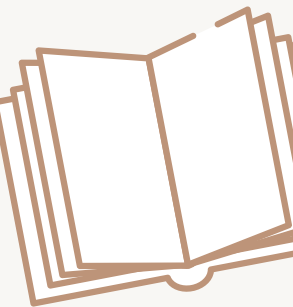

ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

ในสมัยต่อมา ชาวโรมันรับเอาอารยธรรมกรีกมาใช้ รวมถึงการทำพีธีศพ แต่ได้ปรับเปลี่ยนวิธีการโดยไม่เคร่งครัดศาสนา และเปิดรับคนทั่วไป ทำให้มีการตั้งสมาคมประกันภัยทหาร ซึ่งต่อมาได้ขยายขอบเขตไปสู่การจ่ายเงินบำนาญและเงินพิเศษสำหรับการโยกย้ายตำแหน่ง นี่ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการประกันชีวิต เมื่อธุรกิจนี้เติบโตขึ้น จึงมีผู้ที่ทำธุรกิจประกันชีวิตอย่างจริงจัง โดยใช้เวลาทั้งหมดไปกับธุรกิจนี้ และเป็นที่รู้จักในชื่อ **UNDERWRITER** ซึ่งหมายถึงตัวแทนขายประกัน

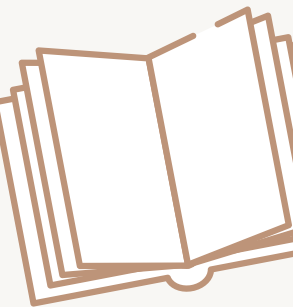

ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

สาธารณรัฐอิตาลี ในราว ค.ศ. 1310 ได้มีการจัดตั้งธุรกิจการประกันภัยในรูปของบริษัทการค้าขึ้นที่เมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี โดยสัญญาประกันภัยฉบับแรกที่บันทึกไว้คือสัญญาประกันภัยทางทะเลในปี ค.ศ. 1890 แม้ในศตวรรษที่ 19 อิตาลีจะเป็นประเทศแรกๆ ที่ริเริ่มการประกันชีวิตอย่างจริงจัง แต่ก็ถูกต่อต้านจากหลายประเทศ โดยมองว่าเป็นการพนันชีวิตมนุษย์ จนบางประเทศอย่างฝรั่งเศสและเนเธอร์แลนด์ต้องออกกฎหมายห้าม

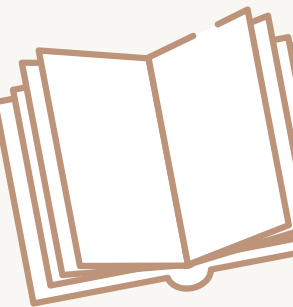
ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

สหราชอาณาจักรหรืออังกฤษ ในศตวรรษที่ 12 ชาวลอมบาร์ดในลอนดอนได้ริเริ่มระบบประกันภัยทางทะเล โดยพ่อค้ารวมตัวกันเพื่อกระจายความเสี่ยงภัยจากการสูญเสียสินค้าทางทะเล เมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน ภาระความเสียหายจะถูกแบ่งเบาไปยังพ่อค้าหลายคน นับเป็นจุดเริ่มต้นของการประกันภัยทางทะเลที่ช่วยส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ

กระทั่งกฎหมายประกันภัยทางทะเลเริ่มใช้ในอิตาลีและอังกฤษในศตวรรษที่ 15 ต่อมาในศตวรรษที่ 17 ร้านกาแฟของนายเอ็ดเวิร์ด ลอยด์ (Edward Lloyd) ในลอนดอน เป็นแหล่งพบปะของพ่อค้าและผู้เกี่ยวข้องกับการเดินเรือ เอ็ดเวิร์ด ลอยด์ ได้รวบรวมข่าวสารและสถิติต่างๆ เกี่ยวกับเรือและการเดินเรือ เพื่อเสนอต่อพ่อค้าและผู้รับประกันภัย

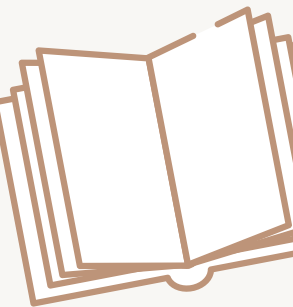
ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1769 ศูนย์กลางการประกันภัยย้ายมาอยู่ที่ร้านกาแฟแห่งใหม่ของเอ็ดเวิร์ด ลอยด์ ต่อมาในปี ค.ศ. 1771 มีการตั้งคณะกรรมการบริหารธุรกิจ และในปี ค.ศ. 1871 รัฐสภาอังกฤษผ่านกฎหมายควบคุมธุรกิจของลอยด์ ปัจจุบันลอยด์เป็นศูนย์กลางธุรกิจประกันภัยที่ใหญ่ที่สุดในโลก โดยมีสมาชิกกว่า 18,500 คน และยกย่องเอ็ดเวิร์ด ลอยด์ ให้เป็นบิดาแห่งการประกันภัย

ปี ค.ศ. 1574 พระนางอลิซาเบธแห่งอังกฤษทรงจัดตั้งหอประกันภัย ส่งเสริมธุรกิจประกันภัยให้เติบโต สัญญาประกันภัยฉบับแรกบันทึกคือ The Broke Sea Insurance Policy ในปี ค.ศ. 1647 เหตุการณ์ไฟไหม้ครั้งใหญ่ในลอนดอนปี ค.ศ. 1666 และการปฏิวัติอุตสาหกรรม ทำให้เกิดการประกันอัคคีภัย โดยในปี ค.ศ. 1667 นิโคลัส บาบอน (Dr.Nicholas barbon) ได้ตั้งสำนักงานรับประกันอัคคีภัยเป็นครั้งแรกโดยมีชื่อว่า The fire office

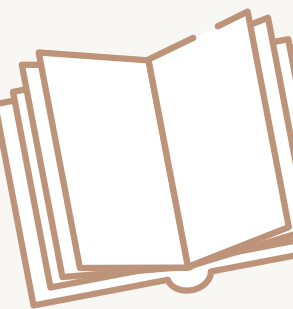
ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในต่างประเทศ

ส่วนในด้านการประกันชีวิตในอังกฤษเริ่มต้นอย่างสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 1583 โดยกรมธรรม์ฉบับแรกทำขึ้นเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน ค.ศ. 1583 ระหว่างนายวิลเลียม ทิบบอนส์ กับ นายริชาร์ด มาร์ติน กำหนดว่าหากนายวิลเลียมเสียชีวิตภายใน 12 เดือน นายริชาร์ดต้องจ่ายเงิน 400 ปอนด์ให้ทายาท แต่ปรากฏว่านายวิลเลียมเสียชีวิตในเดือนที่ 8 ศาลจึงบังคับให้นายริชาร์ดจ่ายเงิน กรณีนี้เป็นหลักฐานสำคัญว่าการฟ้องร้องเรื่องประกันภัยต้องมีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษร การประกันชีวิตในยุคแรกยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน จนกระทั่งมีการนำความรู้ทางคณิตศาสตร์มาใช้คำนวณอัตราเบี้ยประกัน โดยพิจารณาจากอายุของผู้เอาประกันภัย ซึ่งต่างจากเดิมที่คิดเบี้ยประกันเท่ากันทุกคน

ในปี ค.ศ. 1762 ได้มีการตั้งสมาคมประกันชีวิตแห่งแรกที่ได้จดทะเบียนถูกต้อง ชื่อ The Equitable life Assurance Society ขึ้นมา เพื่อดำเนินธุรกิจการประกันชีวิต และ ปี ค.ศ. 1774 และรัฐบาลอังกฤษได้ออกพระราชบัญญัติประกันชีวิตฉบับแรกชื่อ The Life Assurance Act 1774

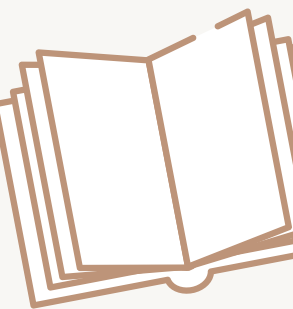
ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในประเทศไทย

ความเป็นมาของการประกันภัยในประเทศไทยมีจุดเริ่มต้นเช่นเดียวกับในต่างประเทศ ซึ่งเริ่มขึ้นเนื่องจากประเทศไทยมีการติดต่อค้าขายสินค้าจากต่างประเทศ และการเดินทางของชาวต่างชาติที่เข้ามาลงทุนการค้าต่างในประเทศไทย พอสรุปได้ตามลำดับยุคสมัยของการปกครองในรัชกาลต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้ (อโนทัย ตรีวานิช , 2539 ; สากล ธนสัตยาวิบูล, 2540)

สมัยกรุงศรีอยุธยา การประกันวินาศภัยในประเทศไทยเกิดขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยา เนื่องจากการค้าขายกับต่างประเทศที่ต้องขนส่งสินค้าทางเรือเป็นหลัก ธุรกิจประกันภัยในยุคนั้นดำเนินการโดยชาวต่างชาติ จนกระทั่ง ร.ศ. 130 (พ.ศ. 2454) จึงมีกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกันภัยเป็นครั้งแรก และในปี พ.ศ. 2468 กฎหมายได้กำหนดให้ผู้ที่ต้องการประกอบธุรกิจประกันภัยต้องได้รับพระบรมราชานุญาตก่อน

ความเป็นมาของการประกันภัย

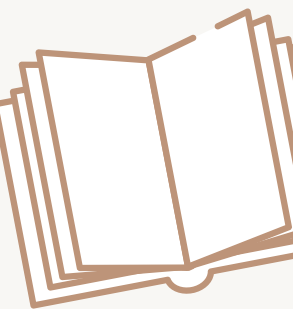
ความเป็นมาของการประกันภัยในประเทศไทย

รัชกาลที่ 3: การประกันภัยเริ่มแผ่เข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2368 ซึ่งตรงกับรัชสมัย รัชกาลที่ 3 ขณะที่รัชกาล 4 ทรงผนวชอยู่ได้ทรงสั่งซื้อเครื่องพิมพ์จากประเทศอังกฤษ

รัชกาลที่ 4: ชาวต่างชาติตั้งห้างค้าขายและเป็นตัวแทนประกันภัยต่างประเทศ เช่น เมื่อ พ.ศ. 2399 ห้างบอเนียว เป็นตัวแทนของ Nether Lands India sea Fire Insurance Company รับประกันทางทะเล และประกันอัคคีภัย ห้างสก็อต เป็นตัวแทนของ Ocean Marine Insurance company เป็นต้น

รัชกาลที่ 5: บริษัทอีสเอเซียติค จำกัด ของอังกฤษได้รับอนุญาตให้ดำเนินธุรกิจประกันชีวิตในไทย แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะเนื่องจากธรรมเนียมต้องส่งมาจากประเทศอังกฤษ ประทับกับคนไทยยังไม่มี ความสนใจในธุรกิจการประกันชีวิตด้วย

รัชกาลที่ 6: มีการตรากฎหมายแพ่งและพาณิชย์ควบคุมการประกันภัย เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2476 แต่ได้เริ่มมีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2472 แต่บริษัทประกันภัยต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาล

แหล่งอ้างอิง: https://www.apd.co.th/portfolio/view.php?main_id=8

TSI
INSURANCE

แหล่งอ้างอิง: https://www.apd.co.th/portfolio/view.php?main_id=8

ความเป็นมาของการประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัยในประเทศไทย

รัชกาลที่ 7: บริษัทเตี้ยอันเป่าเอี่ยม จำกัด เป็นบริษัทประกันภัยโดยคนไทยบริษัทแรก

สงครามโลกครั้งที่ 2: บริษัทประกันภัยต่างชาติหยุดกิจการ คนไทยเริ่มก่อตั้งบริษัทประกันชีวิต เช่น พ.ศ. 2485 มี 2 บริษัท คือ บริษัทไทยประกันชีวิตและบริษัทไทยเศรษฐกิจประกันภัย

หลังสงคราม: บริษัทประกันภัยต่างชาติกลับมาดำเนินกิจการ แต่ต้องหยุดไปอีกครั้งเนื่องจากเงื่อนไขของกระทรวงพาณิชย์ และบริษัทไทยเศรษฐกิจประกันภัยจำกัด เป็นบริษัทประกันภัยของคนไทยบริษัทแรกที่ก่อตั้งขึ้น

พ.ศ. 2494: รัฐบาลสั่งห้ามตั้งบริษัทประกันชีวิตเพิ่ม

พ.ศ. 2476: ตราพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการประกันภัย

รัชกาลที่ 9: พ.ศ. 2510 เกิดตราพระราชบัญญัติประกันชีวิตและพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย เพื่อควบคุมธุรกิจประกันชีวิต และต่อมาในปี พ.ศ. 2535 ตราพระราชบัญญัติประกันภัย เพื่อควบคุมธุรกิจ

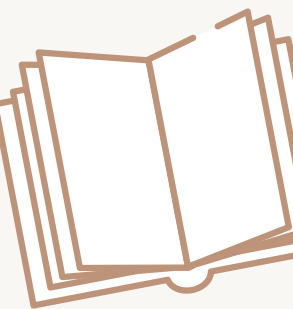
ประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันภัย

จากความเป็นมาของการประกันภัยในประเทศไทยจะเห็นได้ว่าการประกันวินาศภัยขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยา จากการขนส่งสินค้ากระทำได้ดีโดยทางเรือ เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะผู้ที่เดินเรือประสบความเสียหายต่างๆ เช่น ลมพายุ หรือโจรสลัด ในภายหลังจึงมีการประกันภัยประเภทอื่นเกิดขึ้น

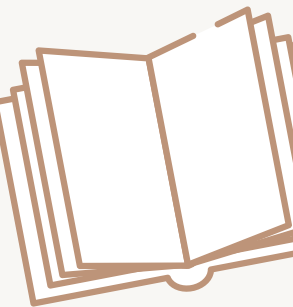
ศิริวรรณ วลัยโกดม (2544) ได้กล่าวถึงการประกันภัยในประเทศไทยมีวิวัฒนาการมีลำดับตามประเภทของการประกันภัย สามารถสรุปได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

ความเป็นมาของการประกันภัย

1. การประกันวินาศภัย การประกันวินาศภัยในไทยเริ่มในสมัยอยุธยาจากการค้าขายกับต่างประเทศ การขนส่งทางทะเลทำให้เกิดประกันภัยทางทะเลและขนส่งเป็นประเภทแรก ธุรกิจประกันภัยดำเนินการโดยชาวต่างชาติ ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 3 มีการสั่งซื้อเครื่องพิมพ์ดีดจากอังกฤษและทำประกันภัยระหว่างขนส่ง มีตัวแทนบริษัทประกันภัยต่างประเทศ เช่น บริษัทอีสต์เอเชียติก ห้างบอร์นีเยว การควบคุมบริษัทประกันภัยเริ่มจากการขออนุญาตตาม พ.ร.บ. ลักษณะห้างหุ้นส่วนฯ ต่อมาปี พ.ร.บ. แพงและพาณิชย์ฯ ว่าด้วยการประกันภัย และในปี พ.ศ. 2510 จึงมี พ.ร.บ. ประกันภัยวินาศภัยและ พ.ร.บ. ประกันชีวิต เพื่อควบคุมธุรกิจประกันภัยโดยตรง

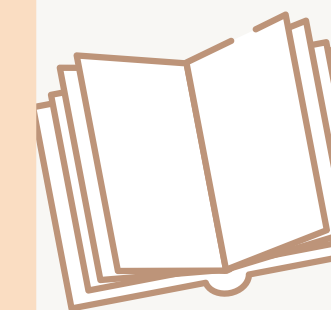

ความเป็นมาของการประกันภัย

หลังจากรัฐบาลได้มีการประกาศเป็นกฎหมายกำหนดให้ผู้ที่จะประกอบธุรกิจด้านการประกันภัยต้องขอรับอนุญาตในการที่จะจัดตั้งเป็นบริษัทจำกัดแล้ว ได้มีบริษัทต่าง ๆ เข้าขอรับอนุญาตจัดตั้งรวมทั้งสิ้น 26 บริษัท เป็นบริษัทประกันชีวิตเพียง 5 บริษัท ส่วนที่เหลือเป็นบริษัทประกันวินาศภัย แต่ทั้งหมดก็เป็นบริษัทของต่างประเทศทั้งสิ้น หลังจากนั้นจำนวนบริษัทก็ได้เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ

ปี 2559 มีบริษัทที่ทำธุรกิจรับประกันวินาศภัยโดยตรงอย่างเดียว 58 บริษัท ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย และประกันชีวิตด้วย 6 บริษัท ประกอบธุรกิจประกันสุขภาพ 6 บริษัท และรับประกันภัยต่อ 1 บริษัท รวมบริษัทประกันวินาศภัยที่จดทะเบียนทั้งหมด 62 บริษัท (ไม่รวมสาขาสหบริษัทต่างประเทศ)

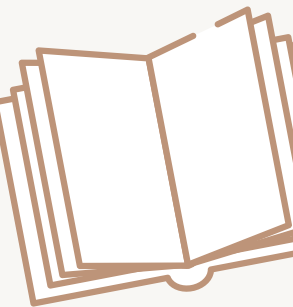
ความเป็นมาของการประกันภัย

2. การประกันชีวิต ธุรกิจประกันชีวิตในไทยเริ่มในสมัยรัชกาลที่ 5 โดยบริษัทอีสต์เอเชียติกจากอังกฤษ ได้ขอพระบรมราชานุญาตประกอบธุรกิจ หลังจากนั้นการประกันชีวิตก็เริ่มเป็นที่รู้จักในหมู่เจ้านายและข้าราชการไทย

ธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทยเริ่มต้นโดยบริษัทต่างชาติในสมัยรัชกาลที่ 6 จนกระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 คนไทยจึงมีโอกาสก่อตั้งบริษัทประกันชีวิตเป็นครั้งแรก หลังสงคราม บริษัทต่างชาติกลับเข้ามาดำเนินการอีกครั้ง แต่ก็ต้องเผชิญกับปัญหาและข้อจำกัดต่างๆ ของรัฐบาล

การเติบโตของธุรกิจประกันชีวิตนำไปสู่การออกกฎหมายควบคุมเพื่อความมั่นคงและสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน แต่ก็ยังมีบริษัทประกันชีวิตหลายแห่งต้องปิดกิจการเนื่องจากภาวะขาดทุน ปัจจุบัน ประเทศไทยมีบริษัทประกันชีวิตจำนวนมากที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานประกันภัย

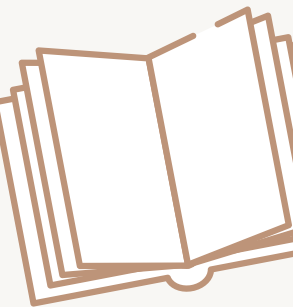

ความเป็นมาของการประกันภัย

3. บริษัทประกันสุขภาพ สำหรับบริษัทประกันสุขภาพนั้นเริ่มมีขึ้นครั้งแรกในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2522 มีบริษัทประกันสุขภาพจดทะเบียนเพียง 3 บริษัท เนื่องจากยังไม่ค่อยได้รับความนิยมเท่าที่ควร ประชาชนส่วนใหญ่ยังขาดความเข้าใจในหลักการดีพอ ปัจจุบันมีบริษัทประกันสุขภาพเปิดดำเนินการทั้งสิ้น 6 บริษัท เป็นบริษัทของคนไทยทั้งสิ้น

จากความเป็นมาของการประกันภัยทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย สันนิษฐานได้ว่าการประกันภัยในยุคแรกเริ่มจากการประกันวินาศภัย โดยมุ่งเน้นการคุ้มครองทรัพย์สินจากภัยธรรมชาติและโจรผู้ร้าย ซึ่งเป็นที่มาของหลักการประกันภัยในปัจจุบันที่เน้นการกระจายความเสี่ยง ต่อมา การประกันชีวิตและสุขภาพจึงเกิดขึ้น โดยในอดีตบางประเทศมองว่าเป็นการพนัน ทำให้มีการออกกฎหมายห้าม แต่ในที่สุด การประกันชีวิตก็ได้รับการยอมรับและมีการควบคุมทางกฎหมายมากขึ้น เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและจริยธรรมในการประกันภัย

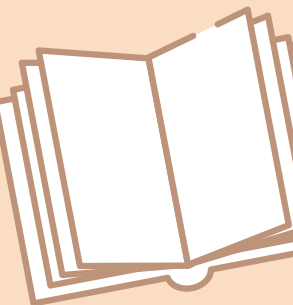
ความหมายของการประกันภัย

จากการทบทวนความหมายของการประกันภัยจากนักวิชาการด้านการประกันภัย มีความหมายของการประกันภัยที่หลากหลายตามมุมมองของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย ซึ่งมีทั้งความหมายโดยทั่วไป ความหมายในทางธุรกิจ และความหมายในทางกฎหมาย สามารถสรุปได้ดังนี้ (มุกดา โควกกุล, 2541; อโนทัย ตริวานิช, 2539)

ความหมายทั่วไป: การประกันภัยคือวิธีการเฉลี่ยความเสียหายภัยร่วมกัน โดยกลุ่มบุคคลจะร่วมกันชดเชยค่าเสียหายให้กับสมาชิกที่ประสบภัย

ความหมายในเชิงวิชาการ: การประกันภัยคือการจัดการทางการเงินเพื่อกระจายความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้น โดยมีการโอนความเสี่ยงไปยังกองทุนส่วนกลาง

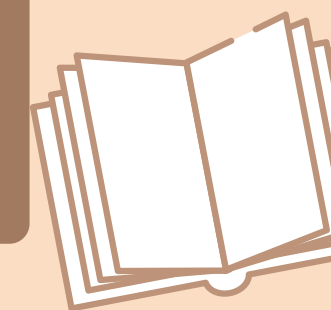

ความหมายของการประกันภัย

ความหมายในเชิงธุรกิจ: การประกันภัยคือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรวมกลุ่มบุคคลที่มีความเสี่ยงภัย และร่วมกันจ่ายเงินเพื่อเป็นกองทุนชดเชยความเสียหาย

ความหมายในเชิงกฎหมาย: การประกันภัยคือสัญญาที่บริษัทประกันภัยตกลงจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยเมื่อเกิดเหตุการณ์ตามที่ระบุในสัญญา โดยผู้เอาประกันภัยมีหน้าที่จ่ายเบี้ยประกันภัย (จากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ป.พ.พ.) มาตรา 861)

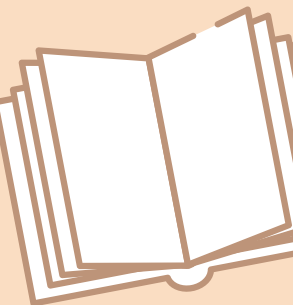

ความหมายของการประกันภัย

การประกันภัย คือ การที่ฝ่ายหนึ่งให้หลักประกันกับอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อรับผิดชอบความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต โดยจะจ่ายเงินชดเชยตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญาประกันภัย ซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีการทำสัญญาประกันภัย โดยฝ่ายผู้รับประกันจะจ่ายเงินชดเชยให้เมื่อเกิดเหตุการณ์ตามที่ระบุไว้ในสัญญา และอีกฝ่ายหนึ่งจะจ่ายเงินที่เรียกว่า "เบี้ยประกันภัย" ให้แก่ผู้รับประกัน จะเห็นว่า ในการทำประกันภัยนั้นจะต้องทำสัญญา ซึ่งเรียกว่า สัญญาประกันภัย และมีข้อสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ

1. เป็นสัญญาซึ่งฝ่ายหนึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือเงินจำนวนหนึ่ง ให้แก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง
2. จะต้องมีการใช้เงิน คือ มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น หรือเมื่อเกิดวินาศภัยขึ้นตามที่ระบุไว้ในสัญญา
3. คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งตกลงจะจ่ายเบี้ยประกันภัยให้

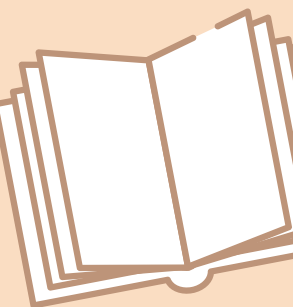
ความหมายของการประกันภัย

สรุปได้ว่า การประกันภัย คือ การเฉลี่ยความเสียหายจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกหลายๆ คน เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนจากภัยที่เกิดขึ้น โดยมีบริษัทประกันภัยเป็นศูนย์กลางในการบริหารจัดการความเสี่ยงภัย

หลักการของการประกันภัย คือ การที่สมาชิกแต่ละคนจ่ายเงินจำนวนเล็กน้อยที่เรียกว่า "เบี้ยประกันภัย" ให้กับกองทุนกลาง เมื่อสมาชิกคนใดคนหนึ่งประสบภัย ก็จะได้รับเงินชดเชยจากกองทุนนั้น

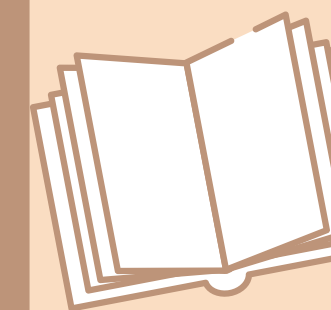
องค์ประกอบของการประกันภัย ประกอบด้วย ผู้เอาประกันภัย ซึ่งเป็นผู้โอนความเสี่ยงภัยให้กับบริษัทประกันภัย และบริษัทประกันภัย ซึ่งเป็นผู้รับความเสี่ยงภัยและจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้เอาประกันภัยเมื่อเกิดเหตุการณ์ตามที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย

ความหมายของการประกันภัย

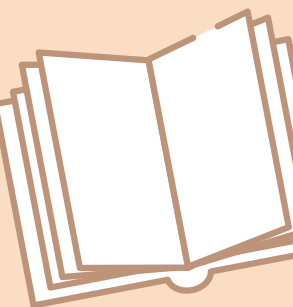
การประกันภัยเป็นเครื่องมือที่ช่วยผู้เอาประกันภัยบริหารความเสี่ยงภัยในการบรรเทาการสูญเสียทางการเงิน ตัวอย่างเช่น การสูญเสียชีวิตของหัวหน้าครอบครัวหรือการสูญเสียทางทรัพย์สินอันอาจเกิดขึ้นได้จากวินาศภัยหรือโจรกรรม ในทางกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 861 บัญญัติว่า “อันว่าสัญญาประกันภัย คือสัญญาซึ่งบุคคลหนึ่งตกลงจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือเงินจำนวนหนึ่งให้ในกรณีเกิดวินาศภัยหากมีขึ้น หรือในเหตุอย่างอื่นในอนาคตดังที่ได้ระบุไว้ในสัญญาและในการนี้บุคคลอีกคนหนึ่งตกลงจะส่งเงินซึ่งเรียกว่าเบี้ยประกันภัย” และเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์แห่งการประกันภัย (เพื่อหลีกเลี่ยงและป้องกันการเอาประโยชน์จากการประกันภัย) (ฐิตวดี ชัยรัตน์, 2560, หน้า 55-56) สัญญาประกันภัยจะมีดังนี้

ความหมายของการประกันภัย

1. คู่สัญญาต้องมีฝ่ายเสนอและฝ่ายสนองในการทำสัญญาประกันภัยในการประกันภัย ผู้เสนอ คือ ผู้เอาประกันภัย และผู้สนอง คือ ผู้รับประกันภัย
2. เป็นสัญญาต่างตอบแทน ในการประกันภัยผู้เอาประกันภัยตอบแทนผู้รับประกันภัยด้วยการชำระเบี้ยประกันภัย และผู้รับประกันภัยตอบแทนโดยการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
3. คู่สัญญาจะต้องมีความสามารถตามกฎหมาย โดยต้องไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ผู้เยาว์ หรือเป็นบุคคลที่ศาลสั่งให้เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ

ความหมายของการประกันภัย

วัตถุประสงค์ของสัญญาประกันภัยจะต้องถูกต้องตามกฎหมายไม่เป็นข้อตกลงที่ขัดกับกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดี และความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง สัญญาประกันภัยใดที่ขาดลักษณะสำคัญดังกล่าวข้างต้นตั้งแต่เริ่มสัญญาประกันภัย จะถือว่าสัญญาประกันภัยนั้นเป็นโมฆะ หมายความว่าโดยแท้จริงแล้วไม่มีสัญญาประกันภัยนั้นเกิดขึ้น จึงไม่สามารถบังคับใช้ได้ตามกฎหมาย

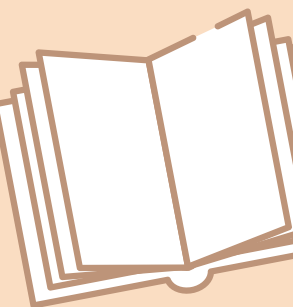
ความหมายของการประกันภัย

จากความหมายของคำว่า การประกันภัยในแง่มุมมองต่าง ๆ สรุปลักษณะสำคัญที่จะบ่งชี้ว่าการกระทำใด ๆ จะเป็นการประกันภัยหรือไม่ได้นั้นเป็น 5 ประการดังนี้คือ

1. ต้องมีการรวมกลุ่มกันเป็นจำนวนมาก เพื่อร่วมมือเฉลี่ยการเสี่ยงภัยให้กระจายออกไปและเพื่อจะได้รับภาระความสูญเสียกันคนละเล็กละน้อย
2. ผู้ที่เข้าอยู่ในกลุ่มต้องอยู่ในฐานะที่เสี่ยงต่อการเกิดขึ้นของภัยอันไม่แน่นอนนั้น
3. ผู้นั้นต้องมีส่วนได้เสียในการสูญเสียจากภัยที่เกิดขึ้นด้วย
4. ภัยอันจะเกิดขึ้นนั้นจะต้องไม่ใช่ภัยที่บุคคลนั้น มีเจตนาหรือสมัครใจที่จะก่อให้เกิดขึ้นด้วยตนเอง
5. ภัยนั้นหากเกิดขึ้นจะต้องมีตีราคาหรือประเมินค่าความสูญเสียได้แน่นอนหรือได้ใกล้เคียงกับความจริง

มาก

ความสำคัญของการประกันภัย

จากความเป็นมาของการประกันภัยที่กล่าวมาข้างต้นการประกันภัยมีความสำคัญมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยเริ่มจากการประกันภัยทางทะเลเพื่อคุ้มครองความเสี่ยงจากการขนส่งสินค้า ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไป ทำให้เกิดความเสี่ยงภัยรูปแบบใหม่เพิ่มขึ้น มนุษย์จึงต้องหาวิธีป้องกันและลดความเสี่ยงภัยต่างๆ เช่น การประกันภัย

จากการที่อธิบายมาข้างต้น จะเห็นว่าธุรกิจประกันภัยมีความสำคัญต่อความมั่นคงของประชาชน ครอบครัว และสังคม รวมถึงช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ แต่การประกันภัยยังไม่แพร่หลาย เพราะประชาชนขาดความมั่นใจในผลตอบแทน ทั้งวลเรื่องการเอาเปรียบ บางคนมองว่าเป็นการจ่ายที่สูญเปล่า หรือคิดว่าจะรับความเสี่ยงภัยเองเมื่อเกิดเหตุการณ์ รวมถึงปัญหาเรื่องค่าเบี้ยประกันภัย

ความสำคัญของการประกันภัย

การประกันภัยมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของประชาชนและอาจถือได้ว่าการประกันภัยเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนแล้ว ยังถือว่าการทำประกันภัยเป็นปัจจัยแรก ๆ ที่มนุษย์จะคิดถึงเพราะการประกันภัยเป็นการจัดการความเสี่ยงให้กับตนเอง ครอบครัวและธุรกิจ จูติวดี ชัยรัตน์ (2560) ได้จำแนกความสำคัญของการประกันภัยไว้ พอสรุปได้ดังนี้

- 1 **การประกันภัยช่วยส่งเสริมให้ประชาชนมีความมั่นคงทางการเงินและช่วยลดความวิตกกังวล (encourage thrift and minimize worry)** การประกันภัยช่วยลดความเสี่ยงภัยและความวิตกกังวลเรื่องความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ทั้งยังช่วยให้บุคคลและธุรกิจสามารถโอนความเสี่ยงภัยไปยังบริษัทประกันภัยได้

ความสำคัญของการประกันภัย

- 2 **การประกันภัยช่วยส่งเสริมให้เกิดการออมทรัพย์และการลงทุน (mobilize savings and investments)** การประกันภัยบางประเภทช่วยส่งเสริมการออมทรัพย์ โดยบริษัทประกันภัยจะจ่ายเงินคืนให้ผู้เอาประกันภัยตามที่ตกลงกันไว้ ซึ่งเป็นการระดมเงินออมเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ
- 3 **การประกันภัยช่วยส่งเสริมและก่อให้เกิดการค้าและการพาณิชย์ (facilitate trade and tariffs)** การประกันภัยช่วยลดความเสี่ยงภัยในการประกอบธุรกิจ โดยเฉพาะการค้าระหว่างประเทศที่มีการขนส่งสินค้า ทำให้ธุรกิจมีความมั่นคงและสามารถนำเงินไปลงทุนเพื่อหาทำกำไรได้
- 4 **การประกันภัยช่วยให้การจัดสรรทรัพยากรมีประสิทธิภาพ (assist efficient resource allocation)** บริษัทประกันภัยมีบทบาทในการบริหารจัดการเงินจากเบี้ยประกันภัย เพื่อนำไปลงทุนและสร้างมูลค่าเพิ่ม ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

ความสำคัญของการประกันภัย

สรุปได้ว่าความสำคัญของการประกันภัยมีทั้งความสำคัญต่อชีวิตและทรัพย์สินของตัวบุคคล องค์กรธุรกิจ และเศรษฐกิจของประเทศ ส่งเสริมให้ประชาชนมีความมั่นคงทางการเงินและช่วยลดความวิตกกังวล เกิดการออมทรัพย์และการลงทุน ก่อให้เกิดการค้าและการพาณิชย์ บริษัทประกันภัยนำเบี้ยประกันภัยไปลงทุนและบริหารจัดการได้จึงช่วยให้การจัดสรรทรัพยากรมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการประกันภัย

ภัยที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงภัยต่างๆ ได้ทั้งหมด แต่สามารถบริหารจัดการความเสี่ยงภัย ด้วยการประกันภัย ซึ่งช่วยป้องกันความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้น แม้การประกันภัยจะไม่ครอบคลุมความเสี่ยงภัย ทุกประเภท เช่น ภัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก หรือข้อจำกัดทางฐานะของบุคคล โดยทั่วไปการประกันภัยแบ่งเป็น 2 ประเภทหลัก คือ

1. การประกันวินาศภัย: คุ่มครองความเสียหายต่อทรัพย์สิน

2. การประกันชีวิต: คุ่มครองการสูญเสียรายได้จากการเสียชีวิต

ทั้งนี้ การประกันภัยแต่ละประเภท ยังแบ่งย่อยเป็นแบบต่างๆ อีกมากมายยังแบ่งออกเป็นแบบต่าง ๆ ดังนี้

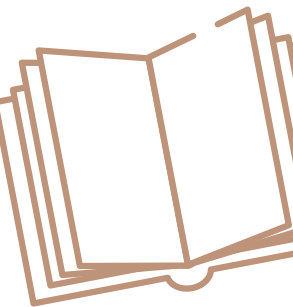
ขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการประกันภัย

ประเภทของการประกันภัย การประกันภัยโดยทั่วไปสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ

1 การประกันชีวิต(life insurance)

การประกันชีวิตคุ้มครองแต่ละบุคคล (personal coverage) ต่อความเสียหายต่อรายได้ในอนาคตที่เกิดจากความตาย อุบัติเหตุ เจ็บป่วย ว่างงาน ชราภาพ และประกันสุขภาพ โดยจ่ายเงินชดเชยตามการมีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิต สูญเสียอวัยวะ ทุพพลภาพ หรือสูญเสียรายได้หลังเกษียณ

2 การประกันวินาศภัย (non-life insurance)

การประกันวินาศภัยคุ้มครองความเสียหายต่อทรัพย์สิน (property coverage) เช่น รถยนต์ อัคคีภัย ภัยทางทะเล และอื่นๆ โดยบริษัทประกันภัยจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อเกิดความเสียหาย และผู้เอาประกันภัยต้องจ่ายเบี้ยประกันภัยให้แก่บริษัทประกันภัย

ขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการประกันภัย

ความแตกต่างระหว่างการประกันวินาศภัยกับการประกันชีวิต ทั้งการประกันชีวิตและการประกันวินาศ

ภัยจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนี้ (มุกดา โควกกุล, 2541, หน้า 29)

ด้าน	การประกันวินาศภัย	การประกันชีวิต
1. ความเสียหาย	ภัยอาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้แต่อาจเกิดเพียงบางส่วน แต่อาจกำหนด เวลาที่เกิดขึ้นไม่ได้เช่นเดียวกัน	ทุกคนเกิดมาต้องตาย ดังนั้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นในการประกันชีวิต จึงเป็นความเสียหายอย่างสมบูรณ์และแน่นอน แต่ไม่อาจกำหนดเวลาได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด
2. การชดเชย	ค่าชดเชยจ่ายได้ไม่เกินความเสียหายจริง และไม่เกินทุนประกันที่กำหนด ผู้เอาประกัน ไม่อาจถึงทำไรจากการซื้อประกันภัยได้	กำหนดการชดเชยจำนวนเงินที่แน่นอนตาม ความสามารถของการหารายได้ หรือความจำเป็น ที่ทำประกันภัย

ขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการประกันภัย

ตารางที่ 3.1 ความแตกต่างระหว่างการประกันวินาศภัยกับการประกันชีวิต

ด้าน	การประกันวินาศภัย	การประกันชีวิต
3. การเรียกร้องค่าเสียหาย	บริษัทประกันภัยสามารถรับช่วงสิทธิ์ในการเรียกร้องค่าเสียหายจากบุคคลอื่นในกรณีที่บริษัทจ่ายค่าเสียหายไปแล้วได้	บริษัทประกันชีวิตไม่อาจเรียกค่าชดใช้ความเสียหายจากบุคคลอื่น เมื่อจ่ายเงินให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือทายาท
4. สถิติที่ใช้	สามารถดูสถิติเป็นปีหรือตามฤดูกาล และการใช้ค่าสินไหมทดแทนมากำหนด เนื่องจาก เบี้ยประกันภัยสามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่าย	ใช้สถิติการตายแต่ละอายุเป็นเวลานาน เพื่อสร้างตารางมรณะ

ขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการประกันภัย

ตารางที่ 3.1 ความแตกต่างระหว่างการประกันวินาศภัยกับการประกันชีวิต

ด้าน	การประกันวินาศภัย	การประกันชีวิต
5. ค่าใช้จ่าย	ส่วนประกันวินาศภัย ค่าใช้จ่ายถูกกำหนดเป็นปี ๆ เพราะฉะนั้นปัญหาด้านต่าง ๆ จึงน้อยกว่า	ต้องเสียค่าใช้จ่ายในปีแรกค่อนข้างสูงไม่ว่าจะเป็นค่านายหน้า ค่าตรวจร่างกายของผู้เอาประกันภัย ฯลฯ ดังนั้น ถ้ากรรมธรรม์ขาดอายุในปีแรก ๆ หรือผู้เอาประกันเกิดวินาศภัยแต่เนิ่น ๆ จะมีปัญหาต่อทำอะไร ขาดทุน
6. เบี้ยประกันภัย	เบี้ยประกัน อาจเปลี่ยนได้ทุกปีตามประสบการณ์ หรือสถิติเก็บไว้ในอดีตที่ไม่ยาวนานนัก กรรมธรรม์ปกติเป็นกรรมธรรม์ปีต่อปี เบี้ยประกัน จึงมีโอกาสขึ้นลงได้ คิดเป็นปี ๆ	ไม่อาจเปลี่ยนได้สำหรับกรรมธรรม์ หนึ่ง ๆ เพราะกรรมธรรม์ประกันชีวิตเป็นระยะยาว อาจชำระเบี้ยประกันภัยสั้นกว่าระยะเวลาคุ้มครองได้

ที่มา: ปรับปรุงมาจาก มุกดา โควกุล, 2541, หน้า 29

ขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการประกันภัย

ตารางที่ 3.1 ความแตกต่างระหว่างการประกันวินาศภัยกับการประกันชีวิต

ด้าน	การประกันวินาศภัย	การประกันชีวิต
7. ทำไรขาดทุนของบริษัท	สัญญาปีต่อปี เมื่อสิ้นปีกรมธรรม์ เงินที่เหลือ ก็คือ ทำไรของบริษัทซึ่งไม่ต้องรอนานเหมือนการประกันชีวิต การลงทุนส่วนใหญ่เป็นระยะสั้น เนื่องจากสัญญาเป็นสัญญา 1 ปี	ต้องใช้ระยะเวลานานต่อเมื่อความรับผิดชอบต่อผู้เอาประกันภัยหมดลง เงินสำรองจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการประกันชีวิตแล การลงทุนของบริษัทประกันชีวิตจึงทำได้นานกว่า
8. การเลือกภัย	เบี้ยประกันขึ้นอยู่กับสภาพของทรัพย์สินที่เอาประกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นหน้าที่ของบริษัทจะต้องคัดเลือกภัยอย่างรอบคอบ	เบี้ยประกันขึ้นอยู่กับอายุ อาชีพ สุขภาพ ทุนประกัน รายได้

ขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการประกันภัย

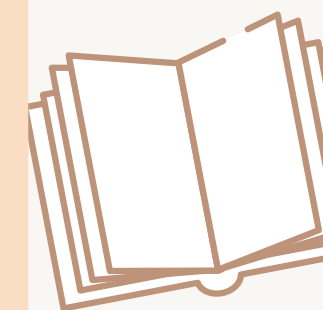
ตารางที่ 3.1 ความแตกต่างระหว่างการประกันวินาศภัยกับการประกันชีวิต

ด้าน	การประกันวินาศภัย	การประกันชีวิต
9. ตามกฎกระทรวงว่าด้วยการลงทุน	เป็นผู้จัดการกองทุนไม่ได้	สถาบันประกันชีวิตเป็นสถาบันการเงินที่ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการกองทุนเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ
10. บุคคลด้านภาษีเงินได้ธรรมดา	เบี้ยประกันไม่สามารถนำมาหักลดหย่อนก่อนหักภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้	เบี้ยประกันสามารถนำมาหักค่าลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้ ไม่เกิน 100,000 บาท ต่อคนต่อปี

ลักษณะของความเสียหายที่สามารถเอาประกันภัยได้

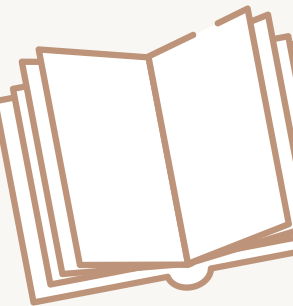
จากความแตกต่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าการประกันวินาศภัยกับการประกันชีวิตมีส่วนที่แตกต่างกันมากคือ การประกันชีวิตมีความเสี่ยงในเรื่องชีวิต ส่วนการประกันวินาศภัยเป็นความเสี่ยงในทรัพย์สินและชีวิตที่บางครั้งอาจเกิดขึ้นด้วยกัน แต่ก็มีส่วนที่เหมือนกันตรงที่ต่างก็เป็นความเสี่ยงเหมือนกันและความเสี่ยงภัยสามารถซื้อความคุ้มครองจากการประกันภัยได้ หรือสามารถเอาประกันภัยได้ ดังนั้น ลักษณะของความเสียหายที่สามารถเอาประกันภัยได้ (insurable risk) ซึ่งสามารถ (จูติวดี ชัยรัตน์, 2560 ; สมาคมการประกันวินาศภัย, 2549) สรุปได้โดยมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาความเสียหายที่สามารถเอาประกันภัยได้ ดังนี้

ลักษณะของความเสียหายที่สามารถเอาประกันภัยได้

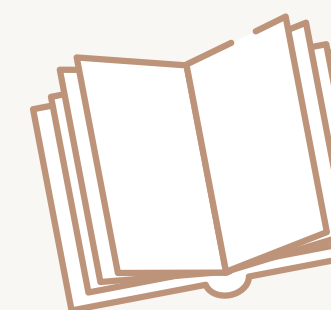
- 1 หน่วยเสี่ยงภัยมีความเสี่ยงภัยที่คล้ายคลึงกันมีจำนวนมากพอ (**large number of similar exposure units**) การประกันภัยจะรับประกันความเสียหายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน มีจำนวนมากพอ และมีข้อมูลความเสียหายในอดีตเพียงพอต่อการประเมินความเสี่ยงภัย เพื่อให้บริษัทประกันภัยสามารถพยากรณ์ความเสียหายในอนาคตและคำนวณต้นทุนความเสียหายโดยเฉลี่ยได้อย่างแม่นยำ
- 2 ความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องเป็นอุบัติเหตุและมีได้เกิดจากการกระทำโดยเจตนา (**accidental and unintentional loss**) การประกันภัยจะคุ้มครองเฉพาะความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยอุบัติเหตุ ไม่ได้เกิดจากเจตนาของผู้เอาประกันภัย เพราะการจงใจก่อให้เกิดความเสียหายถือเป็น การละเมิดหลักการประกันภัย ส่งผลให้บริษัทประกันภัยไม่สามารถคาดการณ์ความเสียหายในอนาคตได้อย่างแม่นยำ และอาจทำให้เบี้ยประกันภัยสูงขึ้น กระทบต่อผู้เอาประกันภัยรายอื่นๆ

ลักษณะของความเสียหายที่สามารถเอาประกันภัยได้

- 3 ความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องสามารถหาสาเหตุและสามารถประเมินมูลค่าความเสียหายเป็นตัวเงินได้ (**determinable and measurable loss**) การประกันภัยจะคุ้มครองเฉพาะความเสียหายที่สามารถระบุสาเหตุ ประเมินมูลค่าเป็นตัวเงินได้ และระบุรายละเอียดของความเสียหายได้อย่างชัดเจน เช่น เสียหายที่ทรัพย์สินใด เกิดขึ้นเมื่อใด ที่ใด และมูลค่าความเสียหายเท่าใด เพื่อให้บริษัทประกันภัยสามารถชดเชยค่าสินไหมทดแทนได้อย่างถูกต้อง โดยการประกันชีวิตมักไม่มีปัญหาในการประเมินมูลค่าความเสียหาย ต่างจากการประกันวินาศภัยที่อาจมีความซับซ้อนในการประเมินมูลค่า แต่ก็จำเป็นต้องประเมินให้ได้เพื่อความถูกต้องในการจ่ายค่าสินไหมทดแทน

ลักษณะของความเสียหายที่สามารถเอาประกันภัยได้

- 4 **ความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องไม่เป็นมหัตภัย(no catastrophic loss)** การประกันภัยจะไม่คุ้มครองความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติขนาดใหญ่ เช่น สึนามิ แผ่นดินไหว สงคราม หรือการก่อการร้าย เพราะภัยเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อคนจำนวนมากพร้อมกัน ทำให้บริษัทประกันภัยไม่สามารถประเมินความเสี่ยงและคาดการณ์ความเสียหายได้อย่างแม่นยำ ซึ่งอาจทำให้บริษัทประกันภัยต้องแบกรับภาระค่าสินไหมทดแทนจำนวนมหาศาล ดังนั้น การประกันภัยจึงมุ่งเน้นความคุ้มครองความเสียหายที่เกิดขึ้นแบบสุ่ม สามารถคาดการณ์ได้ และไม่ส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง

ลักษณะของความเสียหายที่สามารถเอาประกันภัยได้

- 5 **โอกาสในการเกิดความเสียหายต้องสามารถคำนวณได้ (calculable chance of loss)**
- การประกันภัยจะรับประกันเฉพาะความเสียหายที่สามารถคำนวณโอกาสหรือความน่าจะเป็นในการเกิดความเสียหายได้ เพื่อให้บริษัทประกันภัยสามารถคำนวณเบี้ยประกันภัยได้อย่างเหมาะสม ครอบคลุมค่าสินไหมทดแทน ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และยังมีกำไรเหลืออยู่ โดยบริษัทประกันภัยจะต้องประเมินทั้งโอกาสในการเกิดความเสียหายและมูลค่าความเสียหายในอนาคตให้ถูกต้องแม่นยำ

ลักษณะของความเสี่ยงภัยที่สามารถเอาประกันภัยได้

- 6 เบี้ยประกันภัยต้องอยู่ในระดับที่เป็นไปได้ในทางเศรษฐศาสตร์ (**economically feasible premium**) ผู้รับประกันภัยต้องคิดเบี้ยประกันภัยในระดับที่สมเหตุสมผลกับค่าสินไหมทดแทน ค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการ และทำไร เบี้ยประกันภัยจะต้องมีมูลค่าน้อยกว่าจำนวนเงิน เอาประกันภัยหรือค่าสินไหมทดแทน นั่นคือ เบี้ยประกันภัยนี้ต้องเป็นจำนวนเงินที่ผู้เอาประกันภัยสามารถจ่ายชำระได้ นั่นก็คือเบี้ยประกันภัยต้องไม่ถูกจนเกินไปจนผู้รับประกันภัยขาดทุนหรือเบี้ยประกันภัยต้องไม่แพงเกินไปจนผู้เอาประกันภัยไม่สามารถจ่ายได้

ลักษณะที่โดดเด่นของสัญญาประกันภัย

สัญญาประกันภัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 861 บัญญัติว่า “อันว่าสัญญาประกันภัยนั้น คือ สัญญาซึ่งบุคคลหนึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือใช้เงินจำนวนหนึ่งให้ ในกรณีหากวินาศภัยเกิดขึ้น หรือในเหตุอย่างอื่นในอนาคตดังได้ระบุไว้ในสัญญา และในการนี้บุคคลอีกคนหนึ่งตกลงจะส่งเงินซึ่งเรียกว่า เบี้ยประกันภัย”

จิตติวดี ชัยรัตน์ (2560) อธิบายถึงลักษณะที่โดดเด่นของสัญญาประกันภัย (distinct characteristics of insurance contract) ไวสามารถสรุปได้ว่าสัญญาประกันภัยแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

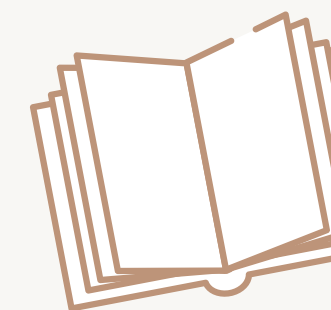

ลักษณะที่โดดเด่นของสัญญาประกันภัย

1 **สัญญาประกันภัยวินาศภัย** เป็นสัญญาที่มุ่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหาย ซึ่งสามารถประเมินมูลค่าเป็นเงินได้ ผู้เอาประกันภัยจะได้รับค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เกิดวินาศภัยขึ้นตามสัญญา และจะได้รับการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่เกินความเสียหายที่แท้จริงและไม่เกินจำนวนเงินเอาประกันที่ระบุไว้ในสัญญา

2 **สัญญาประกันชีวิต** สัญญาประกันชีวิตเป็นสัญญาที่มุ่งช่วยเหลือผู้เอาประกันภัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ที่ต้องพึ่งพิงรายได้ของผู้เอาประกันภัย โดยมีเงื่อนไขจากการทรงชีพหรือการเสียชีวิตของผู้เอาประกันภัย ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

ลักษณะที่โดดเด่นของสัญญาประกันภัย

สัญญาประกันชีวิตมีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากสัญญาทั่วไปดังนี้

- **สัญญาเสี่ยงโชค (aleatory contract):** การชำระหนี้จะเกิดขึ้นเมื่อมีเหตุการณ์ไม่แน่นอนในอนาคต และผลตอบแทนของแต่ละฝ่ายจะไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับโอกาสและความเสียหายที่เกิดขึ้น
- **สัญญาผูกพันฝ่ายเดียว (unilateral contract):** ผู้รับประกันภัยมีหน้าที่ต้องคุ้มครองหรือชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อมีเหตุที่เอาประกันได้เกิดขึ้น และผู้เอาประกันภัยได้ชำระเบี้ยประกันภัยแล้ว
- **สัญญาที่มีเงื่อนไข (conditional contract):** ผู้รับประกันภัยจะระบุนายละเอียดและเงื่อนไข เช่น ข้อยกเว้นความคุ้มครอง ซึ่งผู้เอาประกันภัยไม่สามารถยกเลิกได้ เว้นแต่บางกรณีที่สามารถซื้อเป็นภัยพิเศษเพิ่มได้

ลักษณะที่โดดเด่นของสัญญาประกันภัย

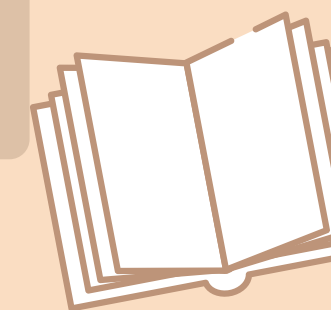
- **สัญญาส่วนบุคคล (personal contract):** ผู้รับประกันภัยตกลงจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อมีเหตุในอนาคตตามที่ระบุไว้ และผู้เอาประกันภัยตกลงจะชำระเบี้ยประกันภัย
- **สัญญาสำเร็จรูป (adhesion contract):** ผู้รับประกันภัยเป็นผู้ร่างสัญญา ผู้เอาประกันภัยไม่มีส่วนร่วมในการร่างและไม่สามารถต่อรองได้ โดยทั่วไปกรมธรรม์ประกันภัยที่บริษัทเสนอขายจะเป็นรูปแบบสำเร็จรูป ผู้เอาประกันภัยทำได้เพียงยอมรับหรือปฏิเสธสัญญาเท่านั้น

ประโยชน์ของการประกันภัยในทางเศรษฐกิจ สังคม

เป็นที่เข้าใจกันดีอยู่แล้วว่าการประกันภัยมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจ และสังคมอันจะส่งผลต่อประเทศชาติ โดยรวมทำให้ประชาชนมีความมั่นใจในการดำรงชีวิตอยู่ไม่เกิดความวิตกกังวลความเสียหายที่ได้รับจากการประกันต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นและทำให้ประชาชนมีความสุข ซึ่งสามารถอธิบายประโยชน์ของการประกันภัยที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

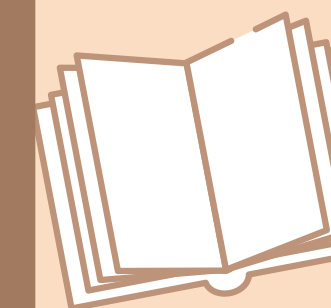

ประโยชน์ของการประกันภัยในทางเศรษฐกิจ สังคม

1 ประโยชน์ต่อผู้เอาประกันภัย

- **1.1 ด้านความเสียหายต่อทรัพย์สิน:** ช่วยให้ผู้เอาประกันภัยมั่นใจได้ว่าเมื่อทรัพย์สินเสียหาย จะได้รับการชดเชยค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทน เพื่อนำไปซ่อมแซมหรือจัดหาทรัพย์สินใหม่ทดแทน
- **1.2 ด้านบุคคลและครอบครัว:** ช่วยประกันรายได้เมื่อไม่สามารถประกอบอาชีพได้ตามปกติ หรือเมื่อเสียชีวิตก่อนวัยอันควร ครอบครัวจะได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อบรรเทาความเดือดร้อน และยังสามารถนำเบี้ยประกันภัยไปลดหย่อนภาษีเงินได้อีกด้วย
- **1.3 ด้านการส่งเสริมการออมทรัพย์:** เป็นการระดมเงินจำนวนน้อยจากประชาชนไปสู่เงินจำนวนมาก เพื่อนำไปชดเชยความเสียหายให้กับผู้ที่ประสบภัย

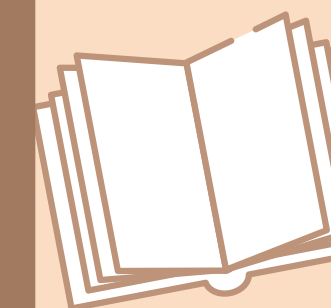

ประโยชน์ของการประกันภัยในทางเศรษฐกิจ สังคม

2 ประโยชน์ต่อธุรกิจ

- 2.1 สร้างความอุ่นใจให้กับนักลงทุน: ช่วยลดความวิตกกังวลต่อความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น ทำให้การดำเนินธุรกิจมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- 2.2 ช่วยให้เกิดการค้าระหว่างประเทศ: ช่วยลดความเสี่ยงจากการขนส่งสินค้า ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจมั่นใจในการดำเนินธุรกิจต่อไปได้
- 2.3 เป็นแหล่งเงินทุนเพื่อการลงทุน: เงินออมหรือเบี้ยประกันภัยเป็นทรัพย์สินของบริษัทประกันภัยจำนวนมาก ที่สามารถนำไปลงทุนในด้านต่างๆ เพื่อสร้างผลตอบแทน

3 ประโยชน์ต่อระบบสินเชื่อ

ช่วยให้ระบบสินเชื่อในระบบเศรษฐกิจเติบโตขึ้น เนื่องจากผู้ให้กู้มีความมั่นใจมากขึ้นว่าเงินที่ให้กู้ไปจะไม่สูญเปล่า

ประโยชน์ของการประกันภัยในทางเศรษฐกิจ สังคม

4 ประโยชน์ต่อสังคมและเศรษฐกิจ

- 4.1 ช่วยสร้างความมั่นใจในสังคม: ช่วยลดผลกระทบจากความเสียหายที่เกิดขึ้น ทำให้สังคมมีความมั่นคงมากขึ้น
- 4.2 เป็นการลดความไม่แน่นอนในสังคม: ทำให้ผู้ลงทุนมีความมั่นใจในการลงทุนมากขึ้น
- 4.3 เป็นสวัสดิการของสังคม: เช่น การประกันภัยความรับผิดชอบต่อบุคคลที่สามสำหรับรถยนต์ ช่วยให้ผู้เสียหายได้รับการชดเชยอย่างเหมาะสม

5 ประโยชน์ต่อประเทศชาติ

ช่วยให้มีการระดมทุน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยบริษัทประกันภัยเป็นสถาบันการเงินที่ช่วยส่งเสริมการออมของประชาชน และนำเงินที่ได้มาไปลงทุนเพื่อพัฒนาประเทศ

บุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำประกันภัย

ในการทำประกันภัย วัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ การป้องกันความเสียหายที่เกิดขึ้นและความเสียหายจะมีผลกระทบต่อบุคคลหลายฝ่ายด้วยกัน ดังนั้น การทำประกันภัยจึงมีบุคคลผู้เกี่ยวข้องในการทำสัญญาประกันภัย (involved parties in insurance) มีฝ่ายที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ฝ่ายด้วยกัน คือ

1 ผู้เอาประกันภัย (Insured)

- คือผู้ที่ตกลงทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทประกันภัย และชำระเบี้ยประกันภัยเพื่อแลกกับการคุ้มครองความเสียหาย
- ต้องมีความสามารถตามกฎหมายในการทำนิติกรรม เช่น บรรลุนิติภาวะแล้ว
- หากเป็นผู้เยาว์ต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม
- หากเป็นนิติบุคคลต้องดำเนินการโดยผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล

บุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำประกันภัย

2 ผู้รับประกันภัย (Insurer)

- คือบริษัทประกันภัยที่ตกลงรับความเสี่ยงภัยจากผู้เอาประกันภัย และจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อเกิดเหตุการณ์ตามที่ระบุในสัญญา
- ต้องได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันภัยจากรัฐมนตรี
- ต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น การวางหลักทรัพย์ การดำรงกองทุน
- มีบทบาทในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือผู้เอาประกันภัยเมื่อเกิดเหตุการณ์ และบริหารจัดการเบี้ยประกันภัย
- ต้องมีความมั่นคงทางการเงิน เพื่อรองรับความเสี่ยงภัย
- มีหน้าที่กำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยให้เหมาะสม

บุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำประกันภัย

3 ผู้รับประโยชน์ (Beneficiary)

- คือบุคคลที่ผู้เอาประกันภัยระบุไว้ในกรมธรรม์ ให้เป็นผู้รับค่าสินไหมทดแทนหรือเงินเอาประกันภัย
- ผู้เอาประกันภัยสามารถระบุให้ตนเองหรือบุคคลอื่นเป็นผู้รับประโยชน์ก็ได้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

- **ผู้รับประโยชน์เปลี่ยนแปลงได้:** ผู้เอาประกันภัยสามารถเปลี่ยนแปลงผู้รับประโยชน์ได้โดยแจ้งให้บริษัทประกันภัยทราบ

- **ผู้รับประโยชน์เปลี่ยนแปลงไม่ได้:** ผู้เอาประกันภัยไม่สามารถเปลี่ยนแปลงผู้รับประโยชน์ได้ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้รับประโยชน์เดิม

การประกันภัยและการพนัน

ในแง่ของกฎหมายสัญญาประกันภัยและการพนันมีลักษณะคล้ายคลึงกันอยู่อย่างหนึ่ง คือเป็นความเสี่ยงที่ขึ้นอยู่กับความไม่แน่นอน เป็นสัญญาที่เสี่ยงโชคหรือเสี่ยงภัย และเหตุการณ์ของทั้งสองจะเกิดขึ้นในอนาคตเหมือนกัน ดังนั้น จึงมีผู้คิดว่าการประกันภัยแท้จริงก็คือการพนันนั่นเอง แต่ความ เป็นจริงแล้ว การประกันภัย แตกต่างจากการพนันโดยสิ้นเชิงด้วยเหตุผล สามารถสรุปได้ดังนี้

1 **การเกิดความเสี่ยงภัย** ความเสี่ยงภัยที่ทำการประกันภัยเป็นความเสี่ยงภัยที่อาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดก็ได้ แต่การพนันมีโอกาสเกิดขึ้นแน่นอน ซึ่งผู้แพ้เป็นผู้จ่ายค่าเสียหาย

2 **ลักษณะความเสี่ยง** การประกันภัยจะเกี่ยวกับความเสี่ยงภัยอย่างแท้จริง (pure risk) ในขณะที่การพนันเกี่ยวกับความเสี่ยงในการเก็งกำไร (speculative risk)

การประกันภัยและการพนัน

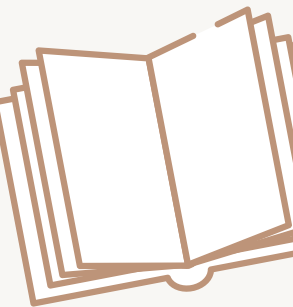

3 **การมีส่วนได้ส่วนเสีย** การประกันภัยผู้เอาประกันภัยต้องมีส่วนได้ส่วนเสีย (insurable interest) ใน วัตถุหรือเหตุที่เอาประกัน ส่วนการพนันไม่จำเป็นต้องมีส่วนได้ส่วนเสียขึ้นอาจจะไม่ได้ไม่เสีย

4 **การบังคับตามกฎหมาย** การประกันภัยมีผลบังคับตามกฎหมาย แต่การพนันไม่มีผลบังคับตามกฎหมาย แต่มีโทษทางอาญา

5 **เหตุที่เกิดขึ้น** การประกันภัยเป็นเหตุที่ไม่พึงประสงค์จะให้เกิดขึ้น แต่การพนันมีจงใจจะให้เกิดเหตุที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

6 **การระบุผู้ได้รับความเสียหาย** การประกันภัยผู้ได้รับความเสียหายรู้ตัวแน่นอน คือ ผู้เอาประกันภัย แต่ การพนันไม่รู้ว่าผู้ใดเป็นผู้เสียหายจนกว่าจะมีผู้เล่นพนันได้

การประกันภัยและการพนัน

7 **การพยากรณ์** การประกันภัยสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้น ไม่สามารถพยากรณ์ได้ล่วงหน้าได้ แต่การพนันสามารถพยากรณ์ได้จากจำนวนเงินที่เล่นการพนันไว้

8 **การหาทำไร** การประกันภัยผู้เอาประกันภัยจะหาทำไรไม่ได้ เพราะเมื่อเกิดความเสียหายบริษัทประกันจะจ่ายเท่าที่ความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง แต่การพนันมีได้หรือมีเสีย ผู้ได้ทำไร คือ ผู้ที่เล่นการพนันได้

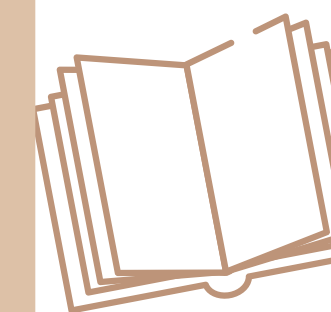
9 **ผลลัพธ์** ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นของความเสียหายในการทำประกันภัยจะมีแค่ 2 ผลลัพธ์เท่านั้น คือ เกิดความเสียหาย หรือไม่เกิดความเสียหาย ผู้เอาประกันภัยไม่สามารถได้ทำไรจากการประกันภัย แต่ในการพนันนั้นผู้พนันมุ่งได้ทำไรจากการพนันและสามารถได้รับทำไรจากการพนัน

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า “การประกันภัยไม่ใช่การพนัน” เพราะมีความแตกต่างกันตรงที่การพนันเป็นการเก็งทำไรระบุไม่ได้ว่าใครเป็นผู้ได้รับผลตอบแทน และมุ่งทำไรทำให้เกิดภาวะส่งเสริมภัยทางด้านศีลธรรม

การประกันภัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก ๆ คือ การประกันวินาศภัยและการประกันชีวิต

1. การประกันวินาศภัย คือการที่ผู้รับประกันภัยทำสัญญากับผู้เอาประกันภัยว่าจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เมื่อเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้ โดยผู้เอาประกันภัยจะต้องจ่ายค่าเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้รับประกันภัย

2. การประกันชีวิต คือการที่คนกลุ่มหนึ่งรวมตัวกันเพื่อเฉลี่ยความเสี่ยงจากความตายที่อาจเกิดขึ้นก่อนเวลาอันควร โดยบริษัทประกันชีวิตจะทำหน้าที่รวบรวมเงินจากคนกลุ่มนี้และนำไปลงทุน เพื่อใช้ในการชดเชยความสูญเสียเมื่อมีคนในกลุ่มเสียชีวิต หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการประกันคุณค่าทางเศรษฐกิจและความสามารถในการหารายได้ของหัวหน้าครอบครัว

บทสรุป

ลักษณะของความเสี่ยงภัยที่สามารถเอาประกันภัยได้

- หน่วยเสี่ยงภัยต้องมีความเสี่ยงภัยที่คล้ายคลึงกันและมีจำนวนมากพอ
- ความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องเป็นอุบัติเหตุและไม่ได้จงใจให้เกิดขึ้น
- ความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องสามารถหาสาเหตุและประเมินมูลค่าเป็นตัวเงินได้
- ความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องไม่เป็นมหัตภัย
- โอกาสในการเกิดความเสียหายต้องสามารถคำนวณได้
- เบี้ยประกันภัยต้องอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับเศรษฐกิจ

บุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำสัญญาประกันภัย มี 3 ฝ่ายด้วยกันคือ

- ผู้เอาประกันภัย
- ผู้รับประกันภัย
- ผู้รับประกันภัย

บทสรุป

ความแตกต่างระหว่างการประกันภัยและการพนัน

แม้ว่าการประกันภัยและการพนันจะมีความเหมือนกันในเรื่องของความไม่แน่นอนของผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แต่ทั้งสองสิ่งนี้มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน การประกันภัยไม่ใช่การพนัน

โดยสรุปแล้ว การประกันภัยคือการบริหารความเสี่ยงรูปแบบหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลและธุรกิจสามารถลดผลกระทบจากความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้ ในขณะที่การพนันคือการเสี่ยงโชคเพื่อหวังผลกำไร

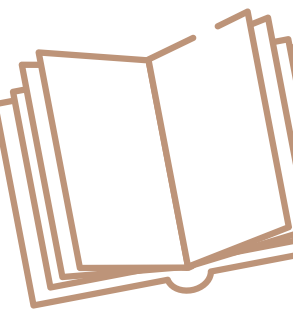

คำถามท้ายบท

จงตอบคำถามต่อไปนี้

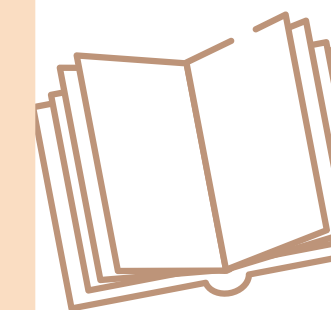
1. การประพันธ์หมายตีอะไร จงอธิบาย
2. การประพันธ์วินาศภัยหมายตีอะไร จงอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ
3. การประพันธ์มีที่ประเภทอะไรบ้าง จงอธิบาย
4. จงอธิบายลักษณะของความเสียหาย ที่สามารถเอาประกันภัยได้มีอะไรบ้าง จงอธิบาย
5. สัญญาเสี่ยงโชค หมายความว่าตีอะไรบ้าง จงอธิบาย
6. สัญญาผูกพันฝ่ายเดียว หมายความว่าตีอะไรบ้าง จงอธิบาย
7. สัญญาที่มีเงื่อนไข หมายความว่าตีอะไรบ้าง จงอธิบาย
8. ประโยชน์ของการประกันภัยในทางเศรษฐกิจ สังคมมีอะไรจงอธิบาย
9. บุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำประกันภัยมีใครบ้าง จงอธิบาย
10. การประกันภัยกับการพนันมีลักษณะแตกต่างกันอย่างไรบ้าง จงอธิบาย

บรรณานุกรม

- ฐิติวดี ชัยรัตน์. (2560). **การบริหารความเสี่ยงภัยและการประกันภัยในศตวรรษที่ 21** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มุกดา โควกุล. (2541). **การประกันภัย**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ศิริวรรณ วัลลิโกดม. (2544). **การประกันภัยและการจัดการธุรกิจการประกันภัย**. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี.
- สากล ธนสัตยาวิบูล. (2540). **หลักการประกันภัย**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อโนทัย ตริวานิช. (2539). **การเสี่ยงภัยและการประกันภัย**. ขอนแก่น: คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

THANK
YOU!

